

Eduard Antoni Ducròs Marsol

Nascut a Palma de Mallorca el 1962,
viu a Sant Celoni des de 1971.

Pintor i llicenciat en belles arts, amb l'especialitat de pintura, per la Facultat de Belles Arts de Barcelona el 1988, ha estat professor de fotografia i mitjans audiovisuals a l'Escola d'Art i Superior de Disseny Serra i Abella de l'Hospitalet de Llobregat entre 1992 i 2022.

Ha participat en exposicions col·lectives entre el 1986 i el 2020 a Barcelona, Sant Celoni, Granollers, Sant Cugat, Carcassona, Mollet, Girona i Tarragona i n'ha fet d'individuals a Barcelona (1992), Granollers (1998) i Sant Celoni (1987, 1989, 1990, 2000). La darrera va ser "Utòpic, atòpic, distòpic", presentada a Can Ramis de Sant Celoni el 2018. També ha fet tasques de disseny, com cartells per a obres de teatre (*La revolta de les bruixes*, Sant Celoni, 1987) o el logotip de l'Orquestra la Principal del Ferro (2023), entre d'altres.

Vinculat a la música com a bateria i clarinet, ha format, i forma part, de diversos grups i bandes locals com Dèria, Halter Hego, Niño Rarito y Elton Tolas Teclas, Pau Martí Project, la Big Band del Centre Municipal d'Expressió, la Principal del Ferro i l'Orquestra del Baix Montseny.

Adreça electrònica: educros@xtec.cat
Facebook: Eduard Antoni Ducròs Marsol
Instagram: @eduardducros

La Rectoria Vella
Parc de la Rectoria Vella, s/n
08470 Sant Celoni
Tel. 93 864 12 13

Inauguració

Dissabte 25 de maig a les 7 del vespre
Petit concert a càrrec d'Albert Trabal

Visites guiades de l'exposició a càrrec d'Eduard Ducròs

Diumenge 9 de juny a les 6 de la tarda
Diumenge 30 de juny a les 6 de la tarda

Horari

Dijous, divendres i dissabtes de 5 a 8 del vespre

Diumenges i festius de 2/4 de 12 a 2/4 de 2 del
migdia i de 5 a 8 del vespre

Ajuntament de
Sant Celoni

EXPOSICIÓ

A les palpentes

Pintures d'Eduard Ducròs

25 maig - 16 juliol 2024
Rectoria Vella - Sant Celoni

Inauguració
Dissabte 25 de maig a les 7 del vespre

A les palpentes

La pintura d'Eduard Ducròs

“**A les palpentes:** sense cap mena d'orientació. En aquesta qüestió vaig a les palpentes; no m'han donat cap mena de referència que em pugui orientar. → a cegues, a l'endeví, anar venut, no saber per quin mar navega. → a la bona de Déu (p.ext.), a ulls clucs. (p.ext.), a cegues (p.ext.)”.

Aquesta frase feta, peculiar de la llengua catalana, designa el camí de la creació de l'artista; per ell crear és una recerca en la foscor, amb rumb i destí incerts; passos fets de tempteigs, dubtes i vacil·lacions que no són res més que una interrogació/indagació infinita, imprescindible i ineludible. Així, aquesta plasmació de colors en un llenç, es converteix en una aventura permanent, en aprenentatge continu, en trobar l'inesperat, sovint amb errors magnífics i encerts deplorables. En aquest viatge cap a la llum hi ha silencis ensordidors, dolor, goig i preguntes que romandran sense resposta. I en aquest periple, el vianant caminarà sempre mirant cap endins per poder copsar l'enfora, en definitiva, per poder veure-hi en la foscor, com Tirèsies, el vell endeví. L'exposició —l'exhibició de la nuesa de l'artista amb totes les seves virtuts i totes les seves misèries— és el resultat d'aquest viatge: una obra absolutament lumínica, una paleta llampant, quasi tropical.

Arquitectures salvatges

Tracta bàsicament del paisatge urbà, que té l'origen en un lloc recurrent: l'entrada a la gran ciutat, que en aquest cas seria Barcelona, però que, en realitat, podria ser qualsevol altra gran urbs. Aquesta arribada, encreuament d'edificis, torres d'electricitat, cementiris, horts, indústries, sobretot evocada amb les primeres llums del dia, exerceix damunt l'artista una poderosa seducció estètica. Tot plegat una barreja indiscriminada entre l'artificial —un paisatge antropogènic— i la natura —rebel, persistent— però, al capdavall, domada. D'aquí neix la narrativa —una dialèctica entre el ciment i la vegetació— d'aquest àmbit: màquines impossibles, núvols d'una toxicitat fascinant, edificis incomprendibles, enginyers mecànics amb un ésser humà petit, desorientat i sovint absent, enmig del caos de la seva pròpia existència.

Abstraccions i Objectes

Les *Abstraccions* sorgeixen a partir de la pintura sobrerera de la paleta aplicada, de manera espontània, a qualsevol suport. És un procediment que l'artista anomena "pintura perduda"; l'obra progressivament va agafant forma i, per atzar, s'arriba a un resultat absolutament imprevisit producte de l'inconscient. La producció és diversa: des d'edificis ortogonals quasi cubistes fins a estructures més orgàniques. Els *Objectes* tenen la particularitat que són trobats; per tant, l'atzar, altra vegada, com a part del procés creatiu; pintar-los, tractar-los bidimensionalment és atemptar contra la seva forma, anul·lar la seva existència; en el fons és una batalla perduda: el volum sempre impera, però allò que roman és la tensió, el diàleg entre dimensions.

Retrats

Constitueixen l'obra més recent. El primer sorgí a partir del procediment de la "pintura perduda", per atzar: una cara. Amb el mateix mètode van seguir una sèrie de rostres més o menys inspirats en revistes i diaris, que l'interessaven per qüestions com la il·luminació, la composició, l'actitud, etc., en definitiva, una exploració del rostre humà; són els "retrats de ningú". Més endavant vingueren els "d'algú", definits òbviament pel repte de la semblança, però en els quals s'hi entreveu un subtext que va més enllà d'allò que és canònic.

Sempre el recordo amb un llapis a la mà guixant inquiet, de vegades amb neguit, qualsevol paper que tingués a mà. No sé d'on li ve. A casa sempre hi havia hagut pinzells i pintures, el pare pintava. Tampoc sé —ell també s'ho pregunta— d'on li ve aquesta paleta de llum esclatant, tal vegada de la Mallorca natal. Tot plegat, incerteses. Però de ben segur que li escauen els versos del poeta pastisser: "És quan dormo que hi veig clar / foll d'aquesta dolça metzina"; la "dolça metzina" de la pintura.

Joan Ducròs i Marsol